

Holocaust Memorial Day 2015

U Utorak 27. Januara 2015, Bosansko-Hercegovacko Udruzenje, u suradnji sa Derby City Council, aktivno je ucestvovalo u jos jednom obiljezavanju Holocausta. Na ovaj dan navrsilo se tacno 70 godina od oslobodjenja Ausvica-Birkenau. Ceremoniji, cija je ove godine tema "Keep The Memory Alive", prisustvovali su mnogi visoki zvanicnici ukljucujuci njegovu ekselenciju ambasador Bosne i Hercegovine u Londonu Mustafa Mujezinovic, ambasador za Armeniju, Armen Sarkissian, gradonacelnik grada Derby Shiraz Khan i Fedir Kurlak, izvrsni direktor i generalni sekretar Udruzenja Ukrajinaca u Velikoj Britaniji.

Svecanost je zapocela u 15:00 sati u Bridge Chapel, gdje je govor predvodio Dekan Derby-a, Dr John Davies. Nakon Bridge Chapel, ceremonija je nastavljena u obliznjem parku preko puta Kapele pored drveca posvecenom Anne Frank i Olgi Nahlak. Ovdje je Iryna Bates iz Derby Ukrajinske Zajednice izrecitovala pjesmu nakon cega su visoki zvanicnici polozili kamenje ukljucujuci i njegovu ekselenciju Mustafu Mujezinovi .

Do 16:15, svi su se okupili u Bosansko-Hercegovackom Centru za ceremoniju komemoracije rata u Bosni i Hercegovini i 20. godisnjicu od genocida u Srebrenici. Prisutnima se obratila i pozeljela dobrodoslicu predsjednica Bosansko-Hercegovacke Asocijacije u Derby-u Nermina Webster, nakon cega, u

16:30, je zapaljena svijeca od strane Medine Salkic, osobe koja je prezivjela Srebrenicki genocid i izgubila oca, brata i mnogobrojnu familiju. Svijecu je takodjer zapalio Bahrudin Muhic, koji je isto tako prezivjeo genocid u Srebrenici, a izgubio je oca i drugu rodbinu. Ova posebna svijeca je bila jedna od samo 70 u Velikoj Britaniji koja su dodjeljene lokalnim grupama od strane National Holocaust Memorial Day Trust.

Nakon paljenja svijece uslijedile su biografije dvoje gore navedenih prezivjelih iz Srebrenickog pakla koje su citali Hannah Stirland i Elliot Emery u ime prezivjelih. Biografije su istovremeno isle u pratnji PowerPoint prezentacije o genocidu u Srebrenici. Kratku prezentaciju je odrzao i Sam Barrett, clan organizacije "Remembering Srebrenica", koji je nedavno posjetio Bosnu i Hercegovinu ukljucujuci i Memorijalni Centar u Potocarima. Njegova ekselencija Mustafa Mujezinovic i gradonacelnik grada Derby su odrzali kratak govor nakon kojih su svi prisutni bili u mogucnosti da uzivaju u tradicionalnim poslasticama i osvjezenjem u nasem centru.

Plamen iz svijece je potom prenesen i sacuvan u specijalnu lampu a zatim transportovan u Katedralu od strane Ferida Kevric i Bahrudina Muhic gdje je svijeca po drugi put zapaljena, ovaj put od strane Russell Pollard u obiljezavanju stogodisnjice Armenskog genocida. Potom je obavljena multivjerska sluzba uz citanje teksta iz Bib-

lije i ucenja Kur'ana od strane imama iz Bosansko-Hercegovacke Zajednice Ahmeda ef. Gope.

Zadnji dio ceremonije je odrzan u QUAD Centru. Ovo je bila vecer komemoracije i sjecanja na zrtve koja je ukljucivala nastupe zajednica koje su nasle utociste i sigurnost od progona u gradu Derby. Program je otvoren paljenjem svijece po treci i posljednji put, ovaj put od strane Judy Sherwood i Isaac Pizer. Takodjer su dodjeljene nagrade pobjednicima za najbolji poster vezan za protekle genocide. Konkurencija je bila velika a nagradu je osvojila Sana Akram, učenica Bosansko-Hercegovacke Dopske Skole u Derby-u. Sari Akram, takodjer iz Bosnsko-Hercegovacke Dopske Skole, urucena je specijalna nagrada za njen rad. Folklorna grupa "Bosanski Biseri" predstavila je Bosansko-Hercegovacku zajednicu s tradicionalnim plesom, zatim tri recitacije koje su citale Sara Akram, Sarah Gopo i Emina Hrcic nakon cega je sa violinom nastupila Ursula Donnelly dok su clanovi plesne grupe, obuceni u tradicionalnu nosnju, izgradili Cvijet Srebrenice. Cijeli nastup Bosansko-Hercegovacke Zajednice trajao je nesto vise od 12 minuta a istovremeno je pracen PowerPoint prezentacijom u znaku sjecanja na genocid u Srebrenici.

Medina Salkic

Moje ime je Medina. Ja sam najmlađe dijete moje porodice. Imam tri sestre a imala sam i jednog brata. Imala sam samo osam godina kada je izbio rat. Moj otac je imao kucu na samom kraju sela Bukovica, u neposrednoj blizini linije fronta, gdje je moj otac redovno morao ici. Bezbroj puta smo morali napustiti nas dom jer je bilo previse opasno da bi ostali. Nismo mogli ici daleko jer smo bili okruzeni zajedno sa ostatkom stanovnistva u Srebrenickoj enklavi. Trazili smo sigurnost u improvizovanoj kolibi koju je moj otac pripremio u obližnjoj sumi. U jednom trenutku smo morali ostati tamo punih sedam mjeseci prije nego sto smo mogli da se vratim kuci kada bi se situacija malo smirila. Uslovi su bili grozni. Prezivijavali smo bez struje, tekuće vode, hrane i lijekova. Kako su srpski napadi na grad postajali jacii, uvjeti su se pogorsavali.

Djeca nisu bila djeca u Srebrenici. Nismo imali slobodu da se igramo na ulicama zbog straha od granatiranja. Igranje je bila igra za opstanak; niko vise nije bio siguran.

Dana 11. Jula 1995g moj se svijet zauvijek promijenio. Tog dana, u poslijepodnevnim satima stigla je vijest da je srpska vojska probila liniju odbrane i preuzele kontrolu nad gradom. Sada sam vec imala 11 godina. Zene i djeca su se uputili ka UN bazi u Potocarima kako bi potrazili utociste. Brzo smo upakovali osnovne namirnice i uzeli nekoliko boca vode i krenuli u Potocare. Moj otac nam je pomogao do mjesta Bukovik. Za njega nije bilo sigurno da ide dalje, znao je sta ce se desiti ako i on potrazi utociste u UN-Bazi. Ovdje smo se rastali od njega i mog brata, koji je odlucio da krene s ocem i pridruzi se hiljadama drugih muskaraca u ono sto se ispostavilo da je bila "Kolona Smrti". Mom bratu je bilo samo 16, ali bio je vrlo visok i krupne gradje tako da je znao da neće biti postedjen ako pokuša da se pridruzi zenama i djeci. To je bio zadnji put kad sam ih vidjela.

PAD SREBRENICE

Djeca nisu bila djeca u Srebrenici. Nismo imali slobodu da se igramo na ulicama zbog straha od granatiranja.

Stigli smo u UN bazu u 1 poslije ponoci. Tu se nalazilo hiljade ljudi. Cinilo mi se da je cijeli svijet na jednom mjestu. Tu smo nasli jednog od mojih dajdza. On je bio uvjeren da je izabrao najsigurniju opciju time sto je potrazio utociste u UN Bazi. Ranom zorom je uocen i odveden. To je bio zadnji put da smo ga vidjeli. Bila sam ocevidac kako od majki odvajaju djecake koji nisu imala vise od 12 godina. Tog 12. Jula bilo je pakleno vruce a nama je brzo nestalo vode. Proveli smo jos jednu noc u Potocarima, spavjuci u staroj tvornici prije nego sto smo se sutradan ukrcali na prikolicu kamiona. Sjecam se starijeg covjeka kako na nas kamion podize svoju unuku kojoj nije bilo vise od 6-7 godina nakon cega je i on pokušao da se popne. Srpski vojnik ga je zgrabio za ruku i rekao "Ne stari, ti ides u onaj tamo autobus!". Starca su obile suze dok je molio da ga ne odvajaju od svoje unuke govoreci kako ona nema druge rodbine. Silom je odveden na obližnji autobus koji je bio pun drugih muskaraca. Nazalost, ovaj autobus je imao potpuno drugo odrediste, put bez povratka.

Put do Tuzle trajao je 6 dugih sati. Bilo nas je toliko na prikolici da smo doslovno bili jedni na drugima. Bilo je vruce i nismo imali vode. Mama je bila bez svijesti veci dio tog putovanja. Pored puta su se okupile mase ljudi kako bi nas vrijedjali dok smo prolazili. Zastali smo u Bratuncu gdje su nam mjestani ubacili nekoliko boca vode u kamion. Nazalost, uslijedilo je kamenje i ostali tvrdi predmeti. Moja najstarija sestra se bacila po nama kako bi nas zastitila.

Pola sata kasnije, zaustavila nas je srpska vojska koja je detaljno provjerila nas kamion kako bi se uvjerali da nema muskaraca. Nisu pronasli nikoga ali su odveli jednu mladu djevojku. Jedan od njih joj je rekao "Moramo razgovarati s tobom!". Nikad nisam saznala sta se dogodilo sa tom djevojkom. Veliki strah me obuzeo u tom trenutku dok je moja najstarija sestra stalno nam dosaptavala da drzimo glave oborene. U nastavku puta prosli smo kroz mjesto zvano Kravica. Ovdje sam vidila na stotine muskaraca postrojenih pored ceste, na koljenima s rukama na glavi. Bili su okruzeni do zuba naoruzanim vojnicima. Bas tog 13. Jula, izmedju 1000 i 1500 tih muskaraca je pogubljeno u obližnjem Poljoprivrednom Magacinu.

Stigli smo do mjesta Tisca. Od ovog mjesta smo morali pjesaciti. Tu se nalazila linija razdvajanja. To pjesacenje od svega mozda 1km mi se uciniolo da je trajalo vjечно. Bili smo gladni, zedni i iscrpljeni. Cula sam plac zena i

djece te price o mnogobrojnim mrtvim tjelima unaokolo. Sestra nas je pozurivala i nije nam dala da gledamo nastranu. Ocjednom sam zacula povike "Nasi su, narode nasi su". Podigla sam glavu i u daljini vidjela punkt sa kako se cinilo nasom vojskom. Osjecaj je bio neopisiv, osjetila sa olaksanje, napokon na sigurnom pomislila sam.

Bili smo srdacno docekani od strane nasih vojnika i mjestana koji su nas snabdili vodom i hranom prije nego sto smo odvedeni u izbjeglički kamp na aerodromu Dubrave u Tuzli, gdje smo ostali nekoliko dana prije nego sto su nas preselili u skolu u mjestu Mramor. Od ovog trenutka sve do 2004. godine nismo imali trajno mjesto prebivalista i cesto smo mjenjali adresu. Prosla su i tri mjeseca a ucesnici Kolone Smrti koji su prezivjeli su i dalje pristizali ali u mnogo manjem broju. Bio je to dug put od 63 milje kroz nepristupacan teren kontrolisan od strane srpske vojske. Neki su stigli u roku od nekoliko dana a nekim je trebalo vise mjeseci. Nazalost, vecina njih nikad nije ni stigla na slobodnu teritoriju. Zeljno smo iscekivali bilo kakvu vijest za oca i brata, dajdze, amidze i ostalu rodbinu. Nazalost, niko nam nista nije mogao reci.

Sedam godina kasnije, 2002. godine, saznali smo sudbinu mog oca. Nazalost, on je bio medju muskarcima pogubljenim u poljoprivrednom skladistu u Kravici. Njegovi posmrtni ostaci pronadjeni su i identificirani u masovnoj grobnici. Rekli su nam da je strijeljan. Njegove posmrtno ostatke smo ukopali 31. Marta 2003. godine. Jedan od cetiri dajdze i amidze su prezivjeli, ostali su takodjer pronadjeni u masovnim grobnicama, kao i mnogobrojni drugi rodjaci. Nazalost, 20 godina je proslo a mi jos cekamo na bilo kakvu vijest o mom bratu. Izgubili smo svaku nadu da je ziv. Ne postoji dan da ne mislim na njega i na oca.

Pise: Medina Salkic

Medina na ocevom mezarju sa kerkom Dzenitom

Bahrudin Muhic

Moje ime je Bahrudin i ja sam najmladji član petoclane porodice. Imam brata i sestru koji su stariji od mene. Imao sam 11 godina kada je poceo rat. Ja dolazim iz mjesta koje se zove Voljavica, opstina Bratunac, koja je bila okupirana od strane srpskih snaga u Aprilu 1992. godine. Naoruzani do zuba, okupirali su nas grad i pozvali lokalno muslimansko stanovništvo da predaju oruzje garantujući sigurnos i zastitu od bilo kakve moguće opasnosti.

Dva tjedna kasnije, 10. Maja 1992, oni su pregazili muslimanska sela, pljackauci i paleci sve pred sobom. Zarobljavali su muslimansko stanovništvo i zatvarali na lokalni stadion gdje su kasnije odvajali muskarce od zena i djece, koji su prebaceni u Tuzlu. Ovo je cisti primjer etnickog discenja.

Muskarci su potom muceni a mnogi od njih su ubijeni. Mi smo se skrivali u obližnj sumi dok se situacija nije smirila.

Tri tjedna kasnije, pocetkom juna 1992. godine, moj otac je odlucio izaci na svjez zrak. On i dajdza su otisli u setnju u obližnja brda. Nikada se nisu vratili. Cekali smo cijeli dan a navecer smo krenuli u potragu. Niko nista nije znao niti ih je vidio. Do danasnjeg dana nismo saznali sto mu se dogodilo. Izgubili smo svaku nadu njegovog povratka i nadamo se da ce njegovi posmrtni ostaci biti pronadjeni kako bi ga bar dostojno ukopali.

Moja nena, majka, brat i ja smo izbjegli iz Bratunca i potrazili utociste u obližnj Sre-

PAD SREBRENICE

Muskarci su potom muceni a mnogi od njih su ubijeni. Mi smo se skrivali u obližnj sumi dok se situacija nije smirila.

brenici. Prvih nekoliko mjeseci bilo nam jako tesko jer nismo mogli naci stalno mjesto za boravak. Hrane je uvijek bilo malo. Godine 1993., Srebrenica je proglašena zasticeenom zonom a uslovi su se poboljsali malo. Moj stariji brat se ozenio i dobio je kcer.

11. Jula 1995, morali smo napustiti Srebrenicu jer UN kontingenta Holandskih mirovnih snaga u Srebrenici nije zastitila grad od Srpskih snaga. S obzirom da smo bili okruzeni, nije bilo drugog izbora nego da krenemo u bazu UN-a u Potocarima. Moj brat je znao da ne bi bilo dobro da on ide s nama. On je otisao da se pridruzi koloni hiljadama drugih muskaraca koji su se uputili prema Tuzli kroz izuzetno tezak teren pod kontrolom Bosanskih Srba. Meni je sada vec bilo 14 godina i bio sam zabrinut za svoju sigurnost. Razmisljao sam dali ce me srpske snage odvojiti od mame.

Stigli smo u UN bazu u Potocarima u kasnim popodnevnim satima. Ovdje smo naisli na hiljade ljudi koji su, kao i mi, potrazili utociste u UN Bazi. Vidio sam odrasle muskarce kako pristizu sa svojim porodicama. Oni su odmah bili odvajani na obližnji autobus koji je bio krcat drugim muskarcima. Svi smo mislili da su odvođeni u logore gdje ce kasnije biti razmijenjeni. U ovom trenutku stvarno sam dosta panicio jer su neki djecaci odvođeni koji uopste nisu izgledali stariji od mene. Slusali smo razne vrste uvreda usnjereni prema nama od strane srpskih vojnika.

Ujutro, 13. Jula, ukrcali smo se u autobus koji ce nas odvesti na sigurnu teritoriju. Dok sam ulazio u autobus, vozac je meni i mojoj neni ponudio komad bijelog hljeba. Bilo je to prvi put da sam vidio bijeli hljeb dugo vremena. Krenuli smo u koloni stotinama drugih vozila. Svi smo imali jedan cilj na umu. Sloboda! Bilo je izuzetno toplo. Autobus je bio krcat. Samo sto smo prošli Bratunac, nas autobus su zaustavila cetiri naoruzana vojnika. Oni su se ukrcali u autobus i krenuli u potragu za muskarcima. Jedan od njih me uhvatio za rame i rekao: "Ovo je buduci Alijin vojnik", dok me je vukao prema prednjim vratima. Vozac

autobusa je zatim ustao i suocio se sa njima. Rekao im je da ostave jadne ljude na miru. Nakon zustre rasprave, otisli su i ostavili me.

U nastavku putovanja prošli smo kroz mjesto Kravica. Ovdje sam vidio stotine zarobljenih muskaraca postrojanih pored puta. Ti isti muskarci su bas taj dan streljani u obližnjem Poljoprivrednom Magacinu.

Stigli smo u mjesto Tisca. Ovdje je bilo mjesto razdvajanja dvije linije ratista. Dalje smo nastavili pjeske. Ovo je bila prilika za srpske vojnike da upute poslednje uvrede prema nama. Mama i nena mi nisu dali da gledam na stranu ali nisam mogao da ne cujem plac zena i govor o mrtvim tjelima u okolini. Ugladali smo kontrolni punkt u daljini. Bila je to nasa vojska. Osjetio sam olaksanje. Docekali su nas i dali nam vodu i hranu. Tu smo se zadržali nekoliko sati prije nego sto je stigao autobus koji nas je odveo do aerodroma u Tuzli. Ovdje se nalazilo hiljadama zena i djece i stotine bijelih satora. Ovdje pronalazim mog rodjaka i komsiju iz Bratunca.

Od tog trenutka do Juna 1996, promijenili smo nekoliko lokacija boravka. Mjestani su bili vrlo velikodusni dajuci nam smjestaj i hranu. Odmah po dolasku u Tuzlu, krenule su zas-trasujuce price o tome sta se ustvari desilo sa kolonom muskaraca koji su se uputili ka Tuzli preko sume. Tjedni su prolazili a mi jos nismo nista culi o sudbini mog starijeg brata. Cetiri mjeseca poslije, primili smo telefonski poziv od strane nase lokalne vojske. Rekli su da te veceri vrse razmjenu zarobljenika i da se na listi nalazi ime mog brata. Nikada necu zaboraviti nasu sreću i radost taj dan. Svi smo otisli kako bi ga docekali. Osjecaj je bio neopisiv.

Moj Brat je prezivio tako sto je odlucio sa par prijatelja da preplivaju rijeku Drinu i predju na teritorij Republike Srbije umjesto da se pridruze koloni hiljadama drugih muskaraca. Nakon nekoliko dana u Srbiji, oni su uhapšeni i predati vojsci Republike Srpske koja ih je stavila u logor gdje su proveli nekoliko mjeseci prije nego sto su bili razmijenjeni.

Zahvaljujemo se svima koji su doprinijeli ovogodisnjoj organizaciji obilježavanja Holocausta a posebno Enisi Osmanagic, Ismeti Hanjalic, Hajriji Halilovic, Amri Bjelobrvic, Ameli Akram i Medini Salkic koje su pripremile ukusne Bosanske specijalitete.

17. Decembra 2014g, u 65. godini zivota, preminuo je nas sugradjanin Adurahman Ismaili. Dzenaza namaz je klanjan u Rose Hill Mosque a ukop je ubavljen 24. Decembra u mjestu Kukavice Gornje, opstina Derventa. Rodjen je 15.07.1950 u Tetovu a u Derby zivi od 1994g.

11. Januara 2015g, u 71. godini zivota, preminuo je nas sugradjanin Ibrahim Krupic. Dzenaza namaz i ukop obavljeni su 15. Januara 2015g. u Sanskom Mostu. Rodjen je 2 Marta 1944g u Vrbanji, a u Derby, zajedno sa suprugom, troje djece i unukom, dosao je 1996g.

UPRAVNOM ODBORU PRODUZEN MANDAT

Odboru se takodjer pridruzio novi clan kako bi doprinio daljnjem radu nase zajednice

Godisnja Generalna Skupstina u BiH Centru Derby

U Petak, 19. Januara 2014 godine, uspjesni rad kao i financisko stanje udruzenja bilo je i za ocekivati da ce se upravnom odboru proizvesti mandate. U narednom period ce funkciju predsjednice i dalje vrsiti Nermina Webster, potpresjednica Hajrija Halilovic, blagajnik Muhamed Siranovic, sekretar Galib Drakovac te cla-

novi odbora, Midhat Kapetanovic, Ramiz Bjelobrvic, Mujo Hrnac, Veronesa Subasic i novi clan Cerim Alija.

Dva dugogodisnja clana su odlucila svoje mjesto ustupiti drugima. Ovom prilikom se zahvaljujemo Ahmi Salkic i Amri Kapetanovic na nesebicnom radu i zalaganju proteklih godina.

Prisutni su imali priliku pogledati kompletan godisnji izvjestaj dok je Ferid Kevric, Project/Centre Menadzer podnio finansijski izvjestaj za proteklu godinu. Moglo se cuti mnogo lijepih stvari, prije svega da ce se nastaviti sa projektom pomoci onima kome je pomoc potrebna. Sastanku su takodjer prisustvovali predstavnici iz UK Networka Anes Ceric i Namik Alimajstorovic kojima se ovom prilikom zahvaljujemo na posjeti.

Urucene su zahvalnice dugogodisnjim clanovima udruzenja kao i drugim volunterima koji su svih ovih godina doprinjeli radu udruzenja.

Godisnja Clanarina Za Godinu 2015

Zahvaljujemo se svim nasim gradjanima koji su uplatili godisnju clanarinu za godinu 2015. Takodjer pozivamo ostale gradjane da istu uplate. Placanjem clanarine postajete punopravni clan Bosansko-Hercegovackog Udruzenja i direktno pomozete njegovom daljnjem radu.

Cijena clanarine za 2015. godinu i dalje iznosi £10 za svaku punoljetnu osobu.

VAZNA OBAVIJEST: Zbog troskova printanja i dostave, u buduce, printane kopije Biltena ce biti dostavljene samo clanovima udruzenja koji su platili clanarinu. Ostali zainteresovani ce i dalje biti u mogućnosti pogledati izdanje Biltena u PDF formatu na web stranici www.bihcommunityderby.co.uk

NOVOGODISNJI PAKETICI

U Nedjelju, 28. Decembra organizaciji. Takodjer se zahvaljujemo nasem madjionicaru Jasminu Mesic koji nam je dodjeljeni su novogodisnji paketici. Dodjeljeno je ukupno 48 paketica a nama je bilo dosao u posjetu iz Belgije i svojim trikovima zabavio prisutne. zadovoljstvo vidjeti nase malisane u ovolikom broju.

Poslije madjonicara uslijedila je dodjela paketica a u ulozi Djeda Mraza nasao se Cerim Alija koji je izuzetno dobro obavio svoj posao, a to se moglo primjetiti na licima nasih malisana. Za organizaciju se pobrinula Nermina Webster, predsjednica Bosansko-Hercegovackog Udruzenja kojoj se ovom prilikom zahvaljujemo na ulozenom trudu i izuzetno dobroj

Dotjela Paketica u Bosansko-Hercegovackom Centru

Bosnia & Herzegovina Centre

99 Curzon Street,

Derby, DE1 1LN

Tel: +44 (0)1332 294436

Email: bihcommderby@hotmail.com

Bosnian Centre Derby